

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Ἡ κάμαρα ἦταν πτωχικὴ καὶ πρόστυχη,
κρυμμένη ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὑποπτη ταβέρνα.
Ἀπ' τὸ παράθυρο φαίνονταν τὸ σοκάκι,
τὸ ἀκάθαρτο καὶ τὸ στενό. Ἀπὸ κάτω
ἤρχονταν ἡ φωνὲς κατὰ ἐργατῶν
ποῦ ἔπαιζαν χαρτιά καὶ ποῦ γλεντοῦσαν.

Κ' ἐκεῖ στὸ λαϊκό, τὸ ταπεινὸ κρεββάτι
εἶχα τὸ σῶμα τοῦ ἔρωτος, εἶχα τὰ χεῖλη
τὰ ἡδονικά καὶ ρόδινα τῆς μέθης—
τὰ ρόδινα μιᾶς τέτοιας μέθης, ποῦ καὶ τώρα
ποῦ γράφω, ἔπειτ' ἀπὸ τόσα χρόνια!,
μὲς στὸ μονῆρες σπίτι μου, μεθῶ ξανά.

ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΟΥ ΠΡΩΪΟΥ

Ἐδῶ ἄς σταθῶ. Κι ἄς δῶ κ' ἐγὼ τὴν φύσι λίγο.
Θάλασσας τοῦ πρωῒου κι' ἀνέφελου οὐρανοῦ
λαμπρὰ μαβιά, καὶ κίτρινη ὄχθη· ὅλα
ῥοαῖα καὶ μεγάλα φωτισμένα.

Ἐδῶ ἄς σταθῶ. Κι ἄς γελασθῶ πῶς βλέπω αὐτὰ
(τὰ εἶδ' ἀλήθεια μὰ στιγμὴ σὰν πρωτοστάθηκα).
κι ὅχι κ' ἔδῳ τὲς φαντασίες μου,
τὲς ἀναμνήσεις μου, τὰ ἰνδάλματα τῆς ἡδονῆς.

ΖΩΓΡΑΦΙΣΜΕΝΑ

Τὴν ἐργασία μου τὴν προσέχω καὶ τὴν ἀγαπῶ.
Μὰ τῆς συνθέσεως μ' ἀποθαρρύνει σήμερα ἡ βραδύτης.
Ἡ μέρα μ' ἐπηρέασε. Ἡ μορφὴ τῆς
ὅλο καὶ σκοτεινιάζει. Ὅλο φρυσὰ καὶ βρέχει.
Πιότερο ἐπιθυμῶ νὰ δῶ παρὰ νὰ πῶ.
Στὴ ζωγραφιὰν αὐτὴ κυττάζω τώρα
ἓνα ῥοαῖο ἀγόρι ποῦ σιμὰ στὴ βρύσι
ἐπλάγιασεν, ἀφοῦ θ' ἀπέκαμε νὰ τρέχει.
Τὶ ῥοαῖο παιδί· τί θεῖο μεσημέρι τὸ ἔχει
παρμένο πιά γιὰ νὰ τὸ ἀποκοιμίσει.—
Καίτοι καὶ κυττάζω ἔτσι πολλὴν ὥρα.
Καὶ μὲς στὴν τέχνην πάλι, ξεκουράζομαι ἀπ' τὴν δούλεψή της.